



ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στο έννενηντα τέσσερα και χίλια οκτακόσια
νέαι καλά ό λόρδος μας γά φάμε κι' άλλα τόσα.

Ενδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν οι 'Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό ΡΩΜΟΣ την έστράδα
κι' έταν ένα έθνος
συνδρομητής ό έθνος
και 'σάν 'Αθώνας' έν πάλιν
και εις την 'Ελλάδα έβαν
συνδρομητή γά καί χρονο

— μόνον με όρση ό έθνος
— κι' έταν με ό καταστάσει
— γαλά λαττά έν έθνος
— και εις την έλλοθεν
— έθνος νέους κι' έθνος
— ένωσ όντας είναι μένο.

γιά τή τένα όρος μέρη — όσα όρση και 'σώ χρο
Κι' ένα όρση έν κρατή — έθνος συνδρομητής
κι' έθνος έν καρ έν έθνος — ό έν όρση με όρση
Γράμματα και συνδρομη — έπ' εύθείας προς έμ
Γιά τή όρση και τή μέρη — καί όρση με όρση

Έπτά και όσα του Σεπτεμβρίου,
ληροταί, φόνος, κι' όρση Κυρίου.

Τετρακόσα έδοθηίντα λογαράζομε κι' όκτώ,
νέου προμερού ληροτάχου βλέπω φάντασμα φηκτό.

Δίσταγα μερικά ορχέδον θεματικά.

Χαρά σ' έκείνον τόν Ρωμά, που σ' όλα μούντζαι δίνει
και Παππακωρυσόπουλος ένα φαγάρι γίν.

Κι' όλ' οι Ρωμηόι παρακαλούν 'σά τόσα των σικλίτια
νά φέξη τύχη και γι' αυτούς κι' άθανασία τίτοια.

Χαρά σ' έκείνους τούς ληροτάς, που 'σά βουνά θεριεύουν
και τούς ληροτάς των πόλων έλλοπητα ληροτεύουν.

'Εμείς κι' έν τρώμε τόν συρμό με τήν σκαστή κουτάλα
μέ δέν ξεχόμενα ποτέ τό πένα και τό πάλι.

Χαρά σ' έκείνους τών βουνών τούς κλεροβουλιαράδες,
που τούς σκηπτοχους Βασιλέις νομίζουν γιά Τσελομάδες.

Κι' έν με μετάξι σκαπασθού, τάπόκρυφα μας μέλη
μέ πάντα βράζει, μέσα μας ή ράτσα του Νταβίλιν.

Χαρά σ' έκείνον τόν ληροτή κι' έκείνον τόν φοιτή,
που γράφει 'σά τακροχού του, τούς νόμους του νουσιμά.

Κι' έν καθε ντιστεγκί Ρωμηός με τής κολόμιας τριβεται
ή ψείρα τής ληροκάππας μέσ 'σά χωρίστρα κρύβεται.

'Ετόν ένοδοό του θάνατο παππάδες δέν τόν φίλιουν
κι' οι Σόλλοιοι των πόλων στεφάνια δέν του στέλιουν.

Και με τό φείσι ρεμπελιό και με τή φουσανάλα,
μέ πτό μεγάλο ρεμπελιό με τή 'ψηλά καπίλα.

Μηδέ σκορποιν 'σόν τάρο του ρητορικής λουλούδα,
μόνο καμπόσι φαψιφοί τού βγάλουνε τραγούδια.

Πάντα τό φείσι του ληροτού μεσ 'σθή άνεμοδούρα
θά 'βρη και με συντρόφιους 'ψηλοκαπέλαδούρα.

Φυλλάδες γράφονται γι' αυτόν κι' άθάνατα βιβλία
κι' ως νία φροβιάλιτη περιού διδακαλία.

Εύλογημίν' ή λιβεντιά που την έπιπυρίζουν...
πάντα θα 'βρη και έπώ τρανούς να την υποστρίζουν.



'Ανακριτά κι' Εισαγγελίε άλάρη' από τήν Γκέρμα
γιατί φαρμάρι ο' Έσουλής και θα τά β'ήθη σκούρα.

Κι' άν για καθήκον λαχταρά ή κερφή ψυχή σας
χωρίς συντροφός κι' άρματα να β'ήθη μοναχί σας.

Συλλογιθήτε του Τσουλή πριν γίνεται ταμπούρι
τους τρείς τούς χωροφύλακας, που τόποσαν κομπούρι.

'Στούς σκεπταμένους δικαστές άμίσιως και προθύμως
δηό δρόμους άφείρωσε ο τ'ης Λαμικός δήμος.

'Ο ειρ Τρικούπης 'κούνους για τόυτο τό κεράλι
κι' έπτε πώς γίνεται πολλή τών δρόμων μας σπατάλη.

«Κι' άν μες 'στούς δρόμους 'ρίξαμε παράδες και Τραπεζία
τουλάχιστον 'στούς δρόμους μας άς γίν' εικόνομια.

»'Αν εις τήν μήνην καθενός κι' αύτούς άφείρωσωμεν
δέν θα μας μείνουν πέντε καν για να τά κακαρώσωμεν.

»Πολύ ματαία φαίνεται δηό δρόμων ή διαπαγή,
ένας μονάχα και μικρός νομίζω πώς τούς φθάνει.

»Ναι μέν τούς πρέπουσε και δηό και τρείς μεγάλοι δρόμοι,
άλλ' όμως ο συμβεδιασμός δέν 'τέλειωσε άκόμη.

»Κι' άν δηό μεγάλους δώσετε πρός τούτους, ως βραδεία
για τόν Μπουρλίση και για 'μέ δέν μένει μετ' Γκεράν Βία».

Αύτά τούς έπεν ο Σωτήρ ελλητικός και συντόμος
κι' ένας μονάχα για τούς δηό άφείρωθ δρόμος.

Πά ! πώς ! μεγάλο σούεσους για τού ληστού τόν σάκκο
και λίν καμπόσι μυστικά πώς-εχ' ή φάβα λάκκο.

Ψάξιμο κι' άνακάρωμα και χίλιμ δηό τρεχάματα
για νάβρουν τούτο τό σακκι με-τού ληστού τά γράμματα.

Καμπόσι λίν πώς ο ληστές δέν έβρην σακκι
και κάμποσι πώς έβρην και τούαν 'στό Μπειθ.

Κι' άν εχγ σάκκο, λίν πολλοί δεινοί συζητηται,
εις τούτον όμως γράμματα δέν-θέκευθε ποτί.

Κι' άν εχγ σάκκο, άπαντεών καμπόσι γλωστοικοί,
γράμματα μόνο θέκευθε ο λησαρχος έκεί.

Κι' ο Φασουλής έφώναξε, «Πατρίς, τήν τόσση όραξ,
και σάκκο μαύρην φόρεσι και για τόν σάκκο φάξε».

'Τωσι και να τόν έκρυψε μετά παλμών καρδιάς,
κι' εις μίλλουσαν άνασκαφήν τόν β'ρη ο Καββαδίας.

Πώς σας χωρά σας, βρή παύλα, και ρίγη καριοφύλα...
εύριθη τίλος ο ντορβάς γμάτες με σταφύλια.

Και τώρα νέα ει' αύτόν θ' άκουσαι παρλάτα
καν εχγ μόνο ραζακιά, καν εχγ κι' αυγούλάτα.

Σκυλίωσ παύλες τών ληστών, ντορβάδες και τούφιμα,
και β'ρίσκα 'στης παλμασκας των δημόσια φρεσίμα.

Και τούτο με παρηγορεί πώς γίνεται θυσία
του έθνησίου οι φρουρά βασιάν δημόσια.

Τρέχα, νιότης, 'στό βουθ τά χρεη να γλυτώσες
τώρα που κι' οι ραπατάδες σου σου κόβουν τας πιστώσεις.

'Εκόπη πιε τό βερσι, δέν είναι χωρατά...
κόρτε τόν 'Αιδονόπουλο και τόν Χυλκιόμικτα.

Σκακίνα μη μες βλέπετε, ζακίδες, πανταλόνια,
που βερασι κορόνισα, οά βραγιά σκλόνια.

Νιότης, που τήν μόδα σου 'δώ κι' εκεί χωρατά,
ήμερα νύκτα διάβαζε του Σχιλλαρ τούς ληστές.

Τόν Μούκρ τόν άρχιληστή όγρηγορα μιμήσου
και του λαϊκού συνείθεσι 'στη γύμνια τό κορμί σου.

Μι μετ' λιπαρόκαππα καθεις τήν γύμνια του άς κρύψη
πριν και τ'ης κάππας έξερνη ή πίστωσι να κείψη.

Κι' ο Φασουλής ελόγγωμος νιότη μαζί σου φλέγεται
και λησαρχός σου να γενή και Φασουλής να λείγεται.

Και μίσχ κι' έξω, λιβενητά, πολόν θα κέρη κρότον
μετ' συμμορία διαλεκτή λογίων-ξερκακώτων.

Σύνα, μευρούλα λιβενητά και φερωνοσκία,
και πιάσε τόν 'Ανακριτή και τόν Εισαγγελίε.

'Ο Παπακωριετσόπουλος μετ' 'στό πανηγύρι
και γελαστός μες ελόγει μετ' του Σεροτύρη.

'Εμπρός... 'στη ράχη σουλαμα, 'στον ώμο τό τούφια,
και 'στην βαλβιδ' άφήστε τόν Λόρδο μας να στίχη.

'Τωσι κι' έκείνος άπ' αύτήν να κιντεθ' μετ' 'μφρα
κι' ελθη μ' έμας για πίο πολλή τών λανιστών φοδέρα.

Λέν των κομπάτων των πολλών οι πρώτοι καπετάνιοι
πώς εχουν τόσα θαύματα για-η ληστεία κάνει.

Κι' ολοι ζητούσ θημάμα, στεφανός κι' άφείρωμα,
που τ'ης ληστείας έκαμαν τά μαύτρα για σιδέρωμα.



Κι' ένα που σκυλωτρώνονται οι πρώτοι με τους πρώτους
ο Φατσουλης ο λησταρχός τους πηναί αιμαλώτους.

Πηλάλα τάποσπάσματα, πηλάλα και τὰ κόμματα,
και κυνηγούν τον Φατσουλή με λητοσάγα στόματα.

Κι' ο σεβαστός Διάλογος εις το φτερο σηκώνεται
γιατί χωρίς Κυβέρνησι το κράτος χαντακάνεται.

'Εφ' όπλου λόγη, μάρι κι' έμπρός όλόκληρος ή πόλις
πριν γίνωμε ρεντικόλα της οικουμένης όλης.

Κι' ο Φατσουλης σαν άετός έστέκετο 'ψηλά
και μ' όλους τους Φραγκωρωμενούς δέν παύει νά γελά.

'Ορέ Χαζογιαννάκης, τους 'φώναζε, που πέζει
έγώ δέν θανατόνεμαι και κουτούρου κτυπάς.

Και πατριώτας νηστικούς έβγαλε και χορτάτους
κι' έδωσε χειροπόδαρα τους άρχηγούς του κράτους.

Κι' εκείνοι που 'θανάτωσαν του τόπου την ληστεία,
έσε μας, λέν του Φατσουλή, νά πάρη άμνηστία.

Κι' ο Φατσουλης έφώναζε: « προσπαθού μου γροντιστείτε...
σεις άμνηστειαν από 'μάρι άκάλγητα νά ζητήσετε.

Του κάκου, 'βούλωσε ταύτην 'σά τόσα παρακάλη των
και με τό γηταγάνι του χωρίζει τὰ κεφάλια των.

'Ο όθιαμα σπαρακτικόν... ο δυστυχής 'Ελλάς!...
τό πόβερο Κυβέρινο σου δέν θάχη κεφάλαι.

Κι' ο Φατσουλης έκένταξ κορμίνους κι' άκεφάλους
τους Τεσλιγκάδες της Βουλής και πρώτους καπάγάλους.

Και τὰ κεφάλια 'σήκωσε των πρώτων τὰ βαριά
κι' ένα προς ένα τάβαλε οι μια ζυγαρία.

Κι' όστερ' από κούνηματα της ζυγαρίας, του τσά
ύρθηκε μαθηματικώς πως τάχουν τετρακόσια.

Κι' ή κεραλή του Θεοδώρ' εύρηθη βαρύτερα
γιατ' είχε μέσα Βόρειον της Κηροσιός άέρα.

Και τότε πιά κατάρκαρα ο μπόγιος 'Ιλουθής
κι' ως ο Τελώνης έβερνε τὰ μιανρά του στήθη.

Κι' έλεγε ατόρα 'χάσαμε ταύτα και τὰ πασάγια...
κρίμα που 'πήγα κι' έκοψα τίποτα σορά κεφάλια.

Και μιά κομμένη κεφαλή κι' από της άλλαις χώραι
'στέν όθιμάν της έφερε μεγάλη στονωχώρα.

Και θίλωτας τον Φατσουλή νά τον παραλυθήσθ
του 'φώναζε πως ή πατρις προφίρταί νά ζήσθ.

Κι' ο λησταρχος της έλεγε αλυψήσω με και πάφια
κι' 'βούρωκαν τὰ μά τια τούτο τό κλάψε κλάψε.

Κι' έξηκολούθ' ή κεραλή νά λήθ του Σωτήρα
για τον Βοσπύρ, για την Λιζίν, και για την Μαυρη Μοίρα.

Και λόγους έξεστομίζε ρητορικής ραγδαίας
για πίνακας εισαγωγής κι' έξαγωγής σπουδαίας.

Κι' ο Φατσουλης έκένταξ τους πίνακας με τρομόν
κι' 'βγαλιν επί πίνακας τὰς κάρδας των Προφύρων.

Και τας προσέφερε θρονών 'στέν Περικλή τον βλάμη,
'Ηρωιδιά' άρσενιάν με μπράτσο σάν κλαψι.

Κι' έκλινος άποτοίγαρχο καννίζοντας και γόπαις
 ήριμάκις 'στάς κεφαλάς σάν Χαλίματ Βασιλόπαις.

Κι' ήρθνει γωροτάτα δι' άναπαίσιων στίχων
 τάς κεφαλάς τών σεβερών του Θρόνου Γωρωτων.

Και 'στά κεφαλά τών τρανών ήφάρης ένα φάσι
 κι' ήπι συστάει τάσταίε 'στών Βασιληά πεσικίς.

Και τότ' ήτίλειωσι κι' αυτά τό παιγνιώδες όρμα
 και μήξ ό κόσμος έσκουσι με γίλιο και με κλάμμα.

"Εμνος με μάγάλον τόνον εις τόν ευεργετήν όνον.

Σήκω, καυμίνε γαΐδαρε, και πύτα πρós τή νήνη,
 πρós οι ή όδξα του παντός, πρós οι τό μέλλον στρέψι.
 Δείτε πρós τούτον έν πομπή τών φθισικών τό σμήνος,
 δέν είναι πιά του Βαρχακίμ ό γαΐδαρος έκίνος,
 ούδ' ή μάγάλη κι' ήρά τών Πρωταντίων όνος
 ή φήρουσα τό μάριμαρ ήπι του Παριδιάνος.

Βάστα, καυμίνε γαΐδαρε, ταύτιξ σου σηκωμίνα,
 άθανασία του λοιπού και θριαμβός ήγία σίνα,
 ώς στίγμα δι' τής ράτσας σου θα βλιπής κι' άτιμίαν
 κι' αύτάν του Βικτωρος Ούγγου τόν όνον τών γιγάντειων,
 όστις εισέρχεται θρασύς εις τήν 'Ακαδημίαν
 κι' άνακευιάζει προπίτω τόν 'Εγγλον και Κάντιον.

Δέν είσαι πλέον, γαΐδαρε, ό Λούκις κι' ό Μέντιος,
 ό φάττης ό πλανώδικς, ό σεβάρως βλακέντιος,
 ό τύπος τής ύπομονής κι' ό πρώτος πεσοπάρης,
 μηδ' θα παίζης πρόσωπον ποιητικού Πηγάσου,
 ού και πλών και ποιητών θα γίνης καρδωλάρης,
 και πάντ' άκαβαλλίτικους θα καθίσαι 'στ' αλόξ σου.

Θά λείψουν πλέον τά σπé σπé, τό χορτό, τό γρασιδί,
 τάδιωκισπα φορτώματα, τό διαρκίς βρισίδι,
 ή τόση περιφρόνησις του κόσμου 'στούνεξ σου
 και τό γερό μπαγλάρωμα 'στό καθε γαΐδισμά σου,
 ούδ' 'Εβλος δέν θα φαιτασαι και όδουλος και Παριξ
 ήμπρός εις ένδραξ θηλυκούς κι' άρεσινά κυριξ.

Θά καθίσαι καμαρωτός 'στην κοινότη πολυτρόνα μας
 κι' όταν γαΐδάρουξ μεξ, καλόν τιμή μας και κορώνα μας...
 ήξ εις θα γίνη 'γρήγορα κι' ή σάλα μας άχουρι,
 άν δι κανίνας άνθρώπον τολμήση να σι' πη,
 θα κοκκινίξη παρευθύς ή σεβάρη σου κομψη
 και κάτω τήν κεφαλά σου θα σκύβης 'ν' τρσπή.

Μηδ' καπίστρη, γαΐδαρε, μηδ' βαρού σαράρι,
 ποξα πολλή και κάρδωμα κι' άληθινό καμάρι,
 άπ' όλους γάδρα μπλόκια και γόκα κοκκίμινα
 κι' έντός κι' ήκτες άτίλιματ γαΐδουρην κοουβέντα,
 θ' άνάβη δι κανένας μας τό κλετροπάρητό του
 και θα γυρεύη γαΐδαρο 'ν' άρμίζη τόν όρό του.

Μέ του γαΐδάρου τόν όρον ή φθίσι θα γακρεπταί,
 άνάπιστος άνάστασι 'στών έσκουστόν αϊώνα...
 ώς νίος τις 'Ασκαπτιός παξ όνος θα λατρεύεταρ
 κι' όλοι θα θουσι πρós αύτόν καχόν άλεκτρύναξ.

με καταχρúσουσι δι στολάς ό κόσμος θα τόν τύνη
 και τότε χρυσογαΐδαρος άληθινός θα γίνη.

Είς τούς βωμούς του θα τελούν βαθύν λατρείας φέρον
 διασάκημα διακονήρτων και σκήπτρ' Αυτοκρατόρων.
 Ηξά τούτον άδάραις και μυρτιξ και τής ήλαξ κλωνάρια,
 κι' όπωξ 'στούς δρόμους έσθηνα οι πάλαι τής 'Ερμαξ,
 έτσι κι' ήμεις θα στήνωμε 'στών όρόμων τάκωνάρια
 τής σεβασίας του μορφής χαλκίνους προτομάς.

"Αρατε πύλας, άρχοντες και Βασιλείς του κόσμου,
 με τών γαΐδάρων τόν σωρο διαβάνει κι' ό 'δικός μου.
 Μάγοι πολλοί με ζείδωρα τής 'Επιστήμης δώρα
 τήν βασιλείαν έρχονται τών ζώνων να προπίπου
 κι' ότι θα σκύβη ταπεινός τόν τραχύνόν του τάρκα
 εις τέλωρα τετράποδα τό λογικόν τό όίπου.

Σήκω, χρυσότων τετράποδων, να σκύψωμε 'μπροστά σου,
 σηκω χρυσειρόφτανικα να όξς τάγαλματά σου.
 Τρίχα πύθη θαυματουργής και νάμα τής υγείας
 και μυρτιών άσθώνων κατάπαιε τούς βόγγους,
 κι' άς άποκητσωμεν ταύτιξ του Μήδα τής Φρυγίας
 τής μακίχης σου μουσικής 'ν' άκούωμεν τούς φθόγγους.

"Ός τώρ' άπόσπασίμε τών λογικών τών γένους
 όταν με πάθος ήφαλες ήρωακτικημίους
 άριλομοίους έσκωπη τήν λυγρήν φωνή σου,
 με σ' αναυό μακροθύμως 'στών έμμοσόν μας τρσπο,
 και όδωι μας με τόν όρον και τήν ύπομονή σου
 'ν' άντίχωμεν εις όγαηθμούς πατριότων ανθρωπων.

Θά σαλπισθ' 'στό πύρατα και πύραν τών Γαΐδάρων
 νέα λατρεία μουτική καθός ή τών Καβείρων,
 και κόσμου κέντρον θα γινή και τό Γαΐδουροσπί,
 που του γακρού του όβρατιξ τήν γήν να προσκυνήη,
 έκίνος δι θα λήγεται τής ευγενείας κρέμα
 που φέρη μεξ 'στάς ελιδαξ του γαΐδάρου σφόν αιμα.

Έκτι που άνδραφέρη τού Ρωμαιοξ μας τό κεμάρι.

Είς γνώσιν φέρομε παντός τόν έξω τσελεπή
 ότι πωλούμεν σώματα Ρωμαιοξ άνελλιπή
 πρós δύο εισκοσφρακτα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
 δέν θα πληρώνη δι' αύτά Ταχυδρομείων πύλη.

Τέλος πάντων να και μεξ πρακτική 'Ακαδημία.

'Ακαδημία Πειραιώς, 'Επιτυχής Ιδέα,
 ήμιορική και τυχινική τά μαλίστα σπουδαία...
 ή πρόδοσις ή λαϊκή άρχή της και σκοπός
 κι' έτίλταση ήγκάθια εις ταύτην ύπερτιός,
 Ρεσιόνας ό δημοφιλής ήρμίζεται με πόνον
 ήγ' αύτήν τήν Πανελλήνιον και πανόνομον Σχολήν,
 και όνο νεία καλλιστοι ές τών ήμισυρτόνων,
 Γεράκιος και Ρουσσοπούλας, πρós δέξαι των πολλών.